Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Marts 2017

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 02 - 2017

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Anne Katrine Bagai, Isabella Balanchi, Hellen Gade, Rasmus Halling Nielsen, Anna Hechmann Knudsen, Kasper Ralsted Jensen, Annette Sommer og Anne Tscherning Larsen.

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Louise Sommer Hendriksen

Først publiceret:
http://slagtryk.dk/category/17-03/

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Forside
Bjørg Dyg Nielsen

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.
STATENS KUNSTFOND

Rasmus Halling Nielsen

Regnskab

FORTÆLLER OM DENGANG nat hvert
niende år afholdt vi ofring som var
en fælles fest han fortæller endvidere
at man der ofrede ni eksemplarer af hver
dyrearts hår og blod herunder også
mennesker ligene blev hængt op i en hellig
lund

du taber det her

ingen udeblev fra disse blót og alle
skulle sende gaver til kongen som havde
antaget lederrollen og måtte købe sig fri
for som værre end nogen straf skulle han
denne gang med livet han betalte med livet

du taber det her og det gør ingen forskel

du arge daare!'
saa ilde du der mod mig gjorde^
nu er vi skilt dermed tillige
äed knoglerne rig

du taber det her og det gør ingen forskel –– lige meget
hvor lidt blod du har

som en form for ofring thi kendes fra en række
overleveringer om forbrydelsernes
konge at man som en ven af
guderne eller andre overnaturlige væsner

opnår deres vilje på områder som i styrke
af dårligdom by proxy sender folk på gaderne
med sult ned gennem sig og samtidig
dekorere ofre af bizarre krige på begge
fronter med billigt glimmer det er
beslægtet med forføre tilbagestående dyr

du taber det her og det gør ingen forskel –– lige meget
hvor lidt blod du har tilbage er det ikke nok nu

bluozan betyder vi påkalder med besværgelse og
bluozan ofre

bluozan bluozan bluozan
bluozan at vi bad for frihed og fred
bønnen var bluozanbluozan tag helbredet
fra mennesker som tror de er guddommelige
magter og udødelige; værre endnu skabere af
en verden i balance at de dog bare ville blive
kvalt i deres eget opkast at der dog bare ville
sætte sig splinter fast i deres tarme

du taber det her og det gør ingen forskel –– lige meget
hvor lidt blod du har tilbage er det ikke nok nu ––
for det du siger er kun en måde leve på andre

med sin vilje '
halshugget blev han
blev lagt paa stegle og hjul
og så blev han fylde i pynt

du taber det her og det gør ingen forskel –– lige meget
hvor lidt blod du har tilbage er det ikke nok nu ––
for det du siger er kun en måde leve på andre x du
kan ikke tro på det du står for

billedet af røde tråde der løber som et visir af
tilfældig trafik ned over deres hager for så at
blandes med fedt og savl

du kan ikke tro på det du står for –– det giver ingen
mening

højdepunkt indtraf da deltagerne samledes omkring bluozan

du kan ikke tro på det du står for –– det giver ingen
mening –– det tænder en fest inden i mig når jeg
tænker på alle de mulige smertefulde dødsårsager jeg
drejer din krop og sjæl gennem

normalt lå vores stemmer godt pakket ind under
træernes bark de huskede beds
hvor ofringerne kunne hænges op i
særlige bygninger centralpladser for studier
om selve bluozan bluozan og kalma
kaalalm

exorkismos exorkizein forbande
af exis og horkos ministr ministr orne kaldet
djævel – eller dæmon – uddrivelsen

på dagen de døde alle sammen blev de løftet op af
sygesengene opbevaret i et i hus af
glas

du kan ikke tro på det du står for –– det giver ingen
mening –– det tænder en fest inden i mig når jeg
tænker på alle de mulige smertefulde dødsårsager jeg
drejer din krop og sjæl gennem x velkommen til det
helvede du nu x

der slog sine rødder i muldens kæbe

alle glædessange blev sunget alle kryds af røde kridt

løb

blodet fra oksen skummede i kanderne
alle vores ønsker om helvede for dem stod
skrevet på hænderne hjertet maven fødderne
panderne vores og deres og badet blev for dage

hávamál hávamál har hávamál lavet en mulig
systematisering af et hávamál blodrituals
struktur gentagelsesmønstre

fadlan hávamál fadlan hávamál fadlan hávamál
fadlan hávamál

det var tungen på dem

der raadgav folket

flaae det fredelige ned
og tage den guld der holdt det

bønne nåede dem aldrig

deres bønner når aldrig frem heller

fadlan hávamál fadlan hávamál fadlan hávamál
fadlan hávamál

fadlan hávamál fadlan hávamál fadlan hávamál
fadlan hávamál

det da vared' ved uden vende
og vi svared' deres naade saa
men under ville flaae det ned
det gaae siden hure det maa

normalen var at vi var i krig og på togter

langt ude i verden før en kyst der kunne være
hvor som helst som hvilken som helst
bøgetræerne kunne være hvor som helst
falder ned i og fordobles det findes ikke
det har aldrig fundet sted

flammer slikker deres skind

den person der udfører en voldens
værk denne bylt af sygdom indefra og ud
vil modtage formler og besværgelser
fadlan hávamál fadlan hávamál fadlan hávamál
fadlan hávamál

fadlan hávamál fadlan hávamál fadlan hávamál
fadlan hávamál

de gaae med kongen fede luft

som vi tager det vi vil;

flaae dem ned
og lade saa lykken komme til

de har redet os til på tur

og pisket mærker blaa
hvor farverigt smæld sjunge gale
hvor mulden klar vil staa

bedas de temporum ratione fortæller bedas de
temporum ratione fortæller

du må undskylde min mangel på forståelse du må
undskylde at jeg prøver at tjene penge på din død
ministr ministr

smagte det godt dengang du fik stukket den vin op i dig
som vi alle sammen græd ned i

månefaser senere en forskel

fred

blǒzan eller pluozan sammenhæng
og dets tidligst kendte betydning ser ud med
besværgelser blǒzan eller pluozan

blædsian og blēdsian blōðisōjanan dette ord
betyder noget en offerhandling samt mærket
med blod at forbande at forbande
at forbande at forbande at forbande
at forbande at forbande at forbande
at forbande at forbande

det er ikke nemt at sende denne tanke af sted den som er
så farvet af vrede over x

blót for at visse vores rigdom og magt
hvil nu hvil nu mens
værdierne omsættes i sygdom schhh sch schhhh
sodlignende mørke pletter af svamp der kravler
frem fra deres indre

hvilken tidsspilde denne drøm om at du dør –– jeg x

som du nu konge blev viet til sygeseng

med kroppen der nægter føde

hør os som slæbte spande af blod som spændte
biceps vi skal nu bøje os ind over
dem og tage deres luft så den begyndende syg
kerne fra dette frø over i kødet

sammen med sine hunde overværede et stort
bryst

sprængte strå og den røde garnnøgle
timian teen bånd om knoglestumperne
dette ritual

det er som at sælge min sjæl for at din sjæl evigt skal
brænde

så hava dei skulde hava medan hestespark så hava
dei skulde hava medan så hava dei skulde hava
medan

blister og vabler springer ud over hele din krop

al din ulykke over denne verden vi sidder omkring din
væskende krop klemmer og prikker stikker hul på
dine bede af brandsår x

vid dette kvar mann hava sitt eigi med seg
og de vart slagta og alt blode
som kom af kalla kalla kalla laut og
laut kalla dei noko som saag ut liksom ein visp
signa skaali og all blotmaten skaali so skaali og
skaali lians og de kalla dei minneskaalir

spandene blev sammen maden vi varmede os på og han
var allerede en glemt sang på tænderne og en konge
på en ganger

der var engang en konge og alle hans mænd synges
det allerede han var stadig varm da de samlede
ham sammen i en spand

varmen fra blodet

gik over jorden

Anna Hechmann Knudsen

Sortplettet blåfugl

Langs med væggene står aviser og reklamer i høje stakke. Som storbyens højhuse hæver de sig over gulvet og søger mod himlen. Gulnet af tobaksrøg og afbleget af solen forsvinder ordene ind i papiret. Sværme af dansemyg samler sig i solstriben fra gardinets åbning. Lyset hopper i øjenkrogen. På gulvet ligger Holger. Han er krøbet ind under væg til væg tæppet. Gul lim og skumgummikrøller sidder fast i hans hår, der omkranser den grå måne. Det ringer på dørklokken. Lyden presser ham langsomt ud ad sit skjul. Han klasker rundt på kakkelbordet efter sine briller. Rammer en tallerken med en halvspist smørkage. Brilleglasset mangler i den venstre ramme. Det tilbageværende glas fremkalder en sortplettet blåfugl flaksende i dødskrampe. Stoppenålen gennemborer dens bløde bulede krop. Fastnagler insektet til ansigtets korkplade. Han går som en muldvarp i sine gange. Kryber imellem avisrækkerne. Et øjeblik, råber Holger mod hoveddøren. Drejer ind ad døren til badeværelset. Spejlet fanger hans ansigt. Deler det i to og pletter det med kalk. Gulgrønne koraler vokser i vasken og i wc-kummen. Vandhanefluerne letter og en lille grøn plante vokser op ad afløbet. Hånden er fugtig og pillerne klistrer sig fast på den. Med en let bevægelse banker han dem ned i mundhulen. Synker og hoster. Klumper af piller sætter sig fast omkring svælgets åbning. Bag mandlerne. Han skraber resterne fri med en finger. Det løber varmt ned imellem fingrene. Opløste piller, galde og sorte tråde af gammelt blod. Han leder efter en ny doseringsæske i skabet over vasken. Dørklokken bliver holdt inde. Han er svimmel. Tænder for vandhanen og forsvinder ned i afløbet.

Hjertet slår skævt og fylder rummet med sine slag. Kaninungen ligger helt stille i hans hånd. Den er varm og våd under maven. Den presser sin krop ned i hånden. Han stryger den langs de korte sorte ører. Forsøger at trække vejret helt stille i sit skjul. Holder det inde og puster forsigtigt ud. Runde lorte triller ud imellem fingrene og efterlader sorte streger på den hvide T-shirt. Sneen lander i vindueskarmen. Han læner sig ud og ser op igennem fnuggene. Puster til dem så de krymper sig som plastik på kogeplader. Bliver til dråber, der løber ned ad hans hænder. Den grå jord forsvinder under ham, og han svæver opad. Op imellem de lodne fnug. Er en nyfødt fugleunge med stive vinger uden flyvefjer. Nogen råber i blæsten. Han tumler rundt i

brændingen, han er fem år. Får vand i munden. Trækker rykvis sin fuglekrop op på stranden. Ligger der og tørrer i sandet. Solens skarpe lys på de lukkede øjne. Det er helt rødt derinde. En skygge i det røde. En stemme, der råber hans navn Holger. Han rejser sig fra det varme sand og går ned i vandkanten. Fylder vand i små farvede plastikspande. Borer dem ned i sandet så de ikke vælter. Putter stemmerne derned. Skubber dem ned med plastikskovlen. De bobler og sprutter, men deres stemmer undslipper ikke vandspejlets lydmur.

Anne Katrine Bagai

malker du tosomheden finder
det her nogensinde en form hvor vi
kan plukke os fra bælg
lille epos hvem hersker
dronningen af alle køkkener
dronningen af dit spar klø klø dig gerne
det mest romantiske ligger lige for dine fødder
men alt du kan synge er en usammenhængende rebus
kaste op på et unisex toilet i en madhal
kan vi spole fremad og ud i det åbne
samvittigheden sidder løst hænderne de vil slås
er det de små plisserede øjne i hendes ansigt
gør det at alting gløder piskeriset
drømmen om at en ballerina vender
sig i fløden og spinner i stedet for hårdt metal
drømmen om et par velproportionerede ben
en vinter som kun indeholder frost og svært trukne åndedræt
drømmen om at ligge i solen at de spiller
fransk musik på sådan en forfærdelig måde
je crois je pleurer je crois mon amour
drømmen om en kærlighed som en forstoppelse
har sat sig fast hun bløder som en lille tæve
blachman hvisker slik min skaldede isse jeg har
altid set diagnoser som en alternativ form for musikalitet han
slikker sig selv ren for lort og lægger sig i kurven igen
hvad skal vi regne med
en form for orden til sidst hvis du er god til
at lave en jeg kan kun være
en lille skorpion fæstnet i sten
jeg har valgt at være her fordi det var det letteste
valgt at være kvinde fordi
det var det eneste jeg var
så står man der hyperventileret på unisex lokum
og er bange for at den knyttede hånd i lommen

på manden stikker sit ansigt frem at skuldrene
ryger opad og ud i de åbne
alle de mænd alle de kvinder
deres måder at vågne på i forskellige koreograferede suk
i sengen langsomt liste sig ud
nu er der bare det her hjerte der banker
uregelmæssigt taktfast imod noget
det gerne vil nu bare en ryg der ligger eller en
hånd der ligger ligger ned

Annette Sommer

Bro

Jeg havde mit æggeur med, sådan hedder det, om der så står Rolex, Timex, Inspiration eller hvad ved jeg, på det. Et æggeur er det, sat til et minut, der skulle presse mig til ikke at løbe væk fra min aftale med mig selv, om at springe i vandet for at mærke døden et kort øjeblik, og prale.
Hvor jeg var? Af alle steder på en bro, der hvor der er et utal af broer, stenbro på stenbro, en enkelt af træ, og en enkelt af jern, og sandelig også en uden rækværk. Et uendeligt antal af broer. Måske lige i overkanten, hva? Sten kan også prale.
Vandet havde den farve vandet nu har på den årstid, og da der ikke var udsigt til at det kom til at se mere indbydende ud, satte jeg uret i gang, men sprang med det i hånden ud i Canal Grande kl 0400 den første januar totusindogfemten mens jeg tænkte på Byron. Han var nu ikke min ven. Jeg tror jeg sprang for en anden. Eller var det for mig selv? 10 sekunders trækken vejret på underlig vis fik ikke vandet i mine øjne til at fryse til is. Mit eneste organ der er helt vandfyldt, uden knogler og kød, men det mest oprindelige, da jeg jo stammer fra en fisk?
Et enkelt svømmetag og jeg var oppe igen.
Føj, det gør jeg aldrig mere for at mindes Amundsen, Nansen og Schackleton. For det var vel dem jeg ville imponere i deres , må vi sandelig håbe, kolde himmel, så virkeligheden for en gangs skyld kunne overgå ordene.
Nord- og Sydpolen har ingen broer, kun metertyk is, der skjuler nulpunktet, hvor man kan sætte en pind med et flag på. Kedeligt.
Der skulle være en bro af lyserødt marmor til at vise vej til intet.

Erkendelse, *en*. [ɐrˈkænˈəlsə] **(***jf. ty.* erkenntnis*; vbs. til*erkende**)**
ell. relig. og filos.) til erkende 1: *det at erkende ell. have erkendt; (indtrængende, omfattende) f o r s t a a e l s e ; (dybtgaaende) k e n d s k a b .*

Samme år som redaktørerne af ordbogen bad fru Rask om at bidrage med beskrivelser af og forklaringer om ord, fik hun en hjerneblødning, der lænkede hende til en rullestol, som fra nu af stod i hendes bibliotek, hvortil hun også havde fået flyttet sin seng. Hun var nu endelig i stand til at bruge al sin tid på det der havde hendes største interesse. Høre, kopiere fra ordbøger og læse.

Hendes system angående citater var ganske enkelt, om end tidskrævende, da hun først skrev sine forslag i hånden på stive A5 ark for derefter at overføre dem på PC'en.

Stikordet, opslagsordet, stod i øverste venstre hjørne. Datoen for citatet umiddelbart nedenunder, og derefter forfatterens navn og bogens titel, sidenummer og endelig den sætning der blev citeret, i sin fulde længde:

> *"Når videnskab er bedst, producerer den resultater, der mere eller mindre hiver tæppet væk under den hidtidige erkendelse."*

Ofte arbejdede hendes hjerne i parallelle forløb: indrømme, forklarlig, tolkelig, tydbar, anskuelig og forestilling, indsigt, viden eller mening

så hun med åndelig vold måtte stoppe op, vel vidende, at endnu en ordbog var nødvendig og på vej.

Fru Rask jublede, og tænkte på De 40 udødelige i Académie Francaise, som siden 1634 havde vogtet over sprogets integritet med storslået uudgrundelighed. Hun ville, her fra sit vældige bibliotek, puste dem i nakken.

Hovmod, *et ell. (nu l. br.)* en *(Holb. HAmb.I.3. LTid.1727.25. Oehl.EA.241. Grundtv. PS.I.539. Schand.BS.227. VBergstrøm.M.131); nu sj. brugt i best. f.:* **-et** *(Ing.EF.VIII.221. Gylb.XII.229),* **-en** *(Mynst.Præd.I.365. Ing.EF.VI.164. Heib. Pros. X.55).* [ˈhɯuˌmoˀð] *(†* **Hofmod.** *Visd. 5.8(Chr.VI). Holb.Paars.102. sa.Hh.I.322. Høysg. S.126). uden flt.* **(***glda.* how-*(Brandt. RD.I.16),* hof-, hog-, homodh, *ogs. i bet.: uret, krænkelse, no.* hovmod; *fra mnt.* homot, *ty.* hochmut, *mht.* hochmuot,*hovmod; egl.: "højt sindelag", ædelmodighed, højmodighed, og sa. ord som* Højmod; *i da. tidligere m. tilknytning til* I. Hof 3 *(jf.*Hoffart, -færdig*)***)**

Samtidig, men ikke langt derfra, i Fiskebølle, sad professor Johnson. Byens navn var så vederstyggeligt, at han af den grund alene alvorligt tænkte på at flytte.

Hans arbejde med ordbogen havde ført til utallige leksikografiske disputter. Harmen over at visse af talesprogets ord eventuelle optagelse, havde fået ham til at opstille strenge regler. Der skulle være urokkelig ortografi, ordenes udtale skulle fastlægges, urokkelig ortoepi og den korrekte måde at tale på. Regler, regler og atter regler, de var essentielle. Sproget havde krav på samme værdighed som alle andre ting i videnskaben. Sproget skulle fikseres og bevare sin renhed.

> Hovmod *" det at anse sig selv for bedre (mere værd, fornemmere osv.) end andre og lægge det for dagen i sin optræden; overdreven stolthed, selvfølelse, der giver sig udslag i overmod, ringeagt, overlegenhed over for andre."*

Hertil var han nået med det fordømte h, et bogstav, hvis blotte lyd vakte hans afsky. Hans store læber stak ud af ansigtet, når han udtalte det, og han forestillede sig at være enten englænder eller franskmand. HÅ.

Som medskaber af ordbogen, følte han at have en ret til at vælge hvilke ord der skulle optages. De der var nye og forsvandt som døgnfluer sprang han over. Kernen i ordbogen skulle ikke være en fortegnelse over alle ord, og slet ikke de med en tvivlsom fremtid.

Han fik den tanke at kontakte Emilie og slog straks ordet op.

> *Samtale: møde af mere formel karakter, hvor to eller flere personer taler sammen for at forhandle om noget, indgå en aftale, udveksle oplysninger el. lign.*

Roen i sætningen beroligede ham, hvilket for en tid fik ham til at glemme h'et.

Han satte sig og skrev en kort mail, hvor han bad om et møde angående et ords betydning, og fik kort efter svar, at han var hjertelig velkommen kl. 1600 samme dag.

> *Møde, en begivenhed hvor nogle personer mødes på et aftalt sted og tidspunkt og derefter forhandler om noget, indgår en aftale, træffer en beslutning el. lign.,* havde han skrevet, og sådan håbede han det ville forløbe, så fortiden ikke ville påvirke samtalen.

Hun lignede sig selv, hvilket overraskede ham i en sådan grad, at han blev stum.

"Tag plads", sagde hun, "og fortæl hvilke ord du har på hjertet denne gang. Men vel nogle af de sædvanlige, forestiller jeg mig. Genbrug kan tømme ordene for al indhold, selvom modtageren ikke er den samme."

"Hårdhjertet", sagde han,"jeg er gået i stå, indtil nu har jeg skrevet: Insistere, holde på sit, afvise, påstå, fremture, beordre, strenge regler."

"Ligegyldighed, hensynsløshed, ubetænksomhed, forhærdet, samvittighedsløs, ukærlig, skal jeg fortsætte," sagde hun.

For første gang nogensinde fraveg professor Samuel Johnson sit princip om at alt for ham kun skulle være skriftligt.

"Du må tage h'et fra mig, jeg magter det ikke."

"H'et kan du beholde kære Samuel, havde du sagt i som i intimitet, havde svaret været ja.

Måske er du endelig parat til at gå bag om ordene.

Du har altid savnet og frygtet den forpligtende relation, og for dig var intimiteten, derfor i'et, kun til stede, når der var spænding eller udbytte i vente. Den eneste ene kunne ligeså godt være den eneste anden. Du likviderede mig dengang for utallige år siden, da du behandlede mig som middel snarere end som mål. Ord, ord, ord. Dit livs kærlighed.

Du må forstå, at det individuelle suspenderes til fordel for den slags fællessyn kærligheden giver, med overrumplende muligheder for indsigt og udsigt."

Håbløs og fortvivlet rejste professor Johnson sig og gik.

Isabella Balanchi

Se

se krop, *levemåde, levetid, livmoder, livsophold, mave og talje;*
~ og lyst se *livfuldhed og morskab*, gå op i med ~og sjæl se *interessere sig for*
se *fortryde*, tage éns~ se *dræbe*, aldrig i ~et se *aldrig*
berøve ~et se *dræbe* se *fortære*, holde (sig) fra ~et se *afvise*,
ind(e) op ~et af se *nær*, lade ~et, miste ~et
se dø, opretholde ~et ved se *leve af*, sidde med ~et
i hænderne, se *frygte*, skille af med (ved)~et
se *dræbe*, skænke ~et se *føde*[2], straf på ~et
se *dødsstraf*, stå efter ~et, se *efterstræbe*, sætte
~et til se *dø*, tage ~et af se *dræbe*, tre skridt fra
~et se *afvise*, ~ets aften se *alderdom*, tjene til
~ets ophold ved se *leve af*, få (have, sætte) til
~s se *fortære*, søge at komme til ~se
efterstræbe i ~e se *levende*, være ~e nyt
~, se *genfødelse*, begynde et nyt og bedre ~

Anne Tscherning Larsen

jewel city

du vågner og falder i søvn
jeg har din plastickjole
jeg forsøger at berolige dig
ved at røre ved din krop
det afblegede hår
så
let's get naked and go to the beach
i en taxa tager du coke fra nøgler
miami beach beast shaky
shiny things bølger
du taler om kamchatka og helikopterture
som var det naturligt inventar i dit liv
vi befinder os i kennedy space center
3D rejser
mine øjne vænner sig til skærmene
2D
mine øjnes autofokus er blevet sløvere
du tager billeder gennem farvet papir
analoge filtre
dit kameras autozoom knirker
lyde kan være vold
da hjernerystelse
ingen skærme
ikke fokus blot
air
gåture eller mørke
eller kranium
det ubehagelige sidder hvor kraniet møder rygsøjlen
et energicenter sygt
en kvinde viser mig en scanning
en maskine lavede af hendes chakra-aktivitet
hendes krop var indhyllet i farvet tåge

som i en olafur eliasson installation
ved solar plexus
manipura: jewel city
bright
en dag i luften
en bleg vintersol

Kasper Ralsted Jensen

Man venter dit skrig når du fødes. Man venter din ro ved brystet.

Det begynder med en stemme: *Godaften, dette er kaptajnen, jeg byder alle passagerer velkommen ombord og ønsker alle en behagelig rejse*. Det begyndte ved drengens fødsel, men vi er nødt til at fortælle det hele med udgangspunkt i stemmen. Vi er nødt til at begynde med drengen, der ligger i sin kahyt og tænker, mens stemmen begynder at tale fra en lille rund højtaler i loftet. Drengen lytter til stemmen. Stemmen er voksen og dyb. Den virker sikker og tilforladeligt autoritær. Stemmen er rolig, men fjern. Den er som en far uden ansigt. Den styrer rejsen fra et andet og mere åbent rum i den verden drengen flyder rundt i. Drengen er ikke sikker på, at han har lyst til at rejse væk.

Drengen er 15 år gammel, fra Nordhavn. Der er ingen vinduer i hans kahyt. Den ligger på dæk 5, for enden af en lang gang med lyserøde døre. 5609 står der på hans dør. Tæppet i gangen og i kahytten er blødt, det dæmper éns skridt. Man er næsten lydløs. At der ingen vinduer er i drengens kahyt gør det svært for ham at fornemme hvad klokken er, hvor lang tid han ligger dér i sengen og tænker. Han tænker på, at han er alene nu. Han prøver at finde ud af hvordan han har det med det. Så lyder en ny stemme over ham. En lysere stemme. En mere alvorlig stemme. En pige eller en dame, næsten aldersløs: *Vi har en personlig meddelelse til én af vores danske passagerer* … . Her stopper drengen med at høre efter. Drengen kan mærke, at han spænder i panden. Han ligger med hænderne samlet på maven, med hjertet dunkende hårdt og autonomt mod håndfladerne. Han har let rynkede bryn, lidt pjuskede, ligesom hans fars bryn. Drengens tanker flyver rundt. Kahytten bliver til en tåge omkring ham, hvori alt han tænker og forestiller sig svømmer rundt. Han er i tvivl om han virkelig har lyst til at forlade det hele. Han tænker på sin familie, sin mor, at hun er helt alene nu. Han får dårlig samvittighed. Det er som om det hele trykker sig sammen inden i ham. Han synes det er underligt at være i live.

Ingen har valgt at blive født, tænker drengen. Eller, måske, midt i tågen mellem sit tidligere liv og døden, dér fik man valget: Vil du fødes igen, pøny? Hvis ja, så må du forstå, at du vil sygne hen i mørket, du vil blive et hul af skarpt, hvidt lys, du vil suge alt ind i dig, du vil opleve verden blive trukket ind i dig, se alt udstrakt som nært landskab set fra en bil i høj fart, og til sidst, når der ikke er mere tilbage at suge ind i dig, vil du lukke dig om dig selv i mørket, du vil skrumpe ind til en stemme, et spørgsmål, et valg: Har du lyst til at blive født igen? Har du lyst til at sprænge verden åben igen? Har du lyst til et nyt liv som du ikke vil vide, at du har valgt at blive født ind i? Det er sådan noget drengen tænker på. Han er forvirret og vred. Han forestiller sig alt muligt. Han ved ikke om det giver mening. Han ved ikke hvad han skal tro på. Han er ked af det. Han tænker, at ingen kan huske hvordan det føltes at blive presset ud mellem sin mors ben. At ingen kan huske hvordan man græd og skreg.

Drengen har set et billede fra sin egen fødsel som hans far har taget. Her græder drengen og alle omkring ham er glade, forgrædte, forløste og lykkelige. Drengens far står et sted bag kameraet. Drengen tænker, at han ser sin egen fødsel gennem farens øjne gennem kameraets linse. Det får drengen til at bryde sammen. At faren ikke er tilstede på billedet, men ligesom står et sted udenfor for det, er som nu hvor faren er død. Drengen slår i madrassen. Han kaster sig rundt. Han er angst. Han skriger og græder. Hans mobil er slukket. Han ved, at moren på dette tidspunkt må have ringet tusinde gang, at hun måske allerede nu har kontaktet politiet. Drengen tænker, at han ikke skulle være løbet væk alligevel. Han fortryder det hele. Han siger undskyld ud i rummet mens han skjuler sit ansigt i sine hænder.

Så banker det på døren. Drengen stivner i sengen. Så kommer stemmen: *Det er mor, vil du ikke nok lukke op*. Drengen svarer ikke, men han ved hun må have hørt ham skrige og græde lige før. Han forstår ikke hvordan moren kan vide, at han er med færgen. Hun må være fulgt efter ham. *Vil du ikke nok lukke op*, siger hun. Drengen rejser sig endelig og lukker op. Han er bange. Udenfor står en betjent, en receptionist og drengens mor. Drengen og moren græder, da de ser hinanden. Moren holder om drengen. *Jeg savner ham også*, siger hun. *Undskyld mor*, siger drengen. Færgen bevæger sig ikke.

Hellen Gade

Modsætninger

Modsætningen mellem bortvist
og gennemlevet sorg:
som is og rindende vand
mistede byer og levende hænder

Hjerteslag

Når jeg trækker
dynen op over øret,
falder hjerteslaget
tungt og susende
Det lyder som
en gammel mand
på vej op ad
lejderen mod
kommandobroen
på Oslobåden,
hvad han så skal
der Selvom jeg
kun har hørt hans
alders trin gennem
hjerteslag, er det
dog dem, der for en
tid har holdt liv i
en gammel mand,
til jeg faldt i søvn

Indholdsfortegnelse

Forside af Bjørg Dyg Nielsen

Rasmus Halling Nielsen	Regnskab	s. 3
Anna Hechmann Knudsen	Sortplettet blåfugl	s. 10
Anne Katrine Bagai		s. 12
Annette Sommer	Bro	s. 14
	Erkendelse	s. 15
	Hovmod	s. 16
Isabella Balanchi	Se	s. 18
Anne Tscherning Larsen	jewel city	s. 19
Kasper Ralsted Jensen	Man venter dit skrig når du fødes. Man venter din ro ved brystet.	s. 21
Hellen Gade	Modsætninger	s. 26
	Hjerteslag	s. 27

Slagtryk. Marts 2017. s. 28